

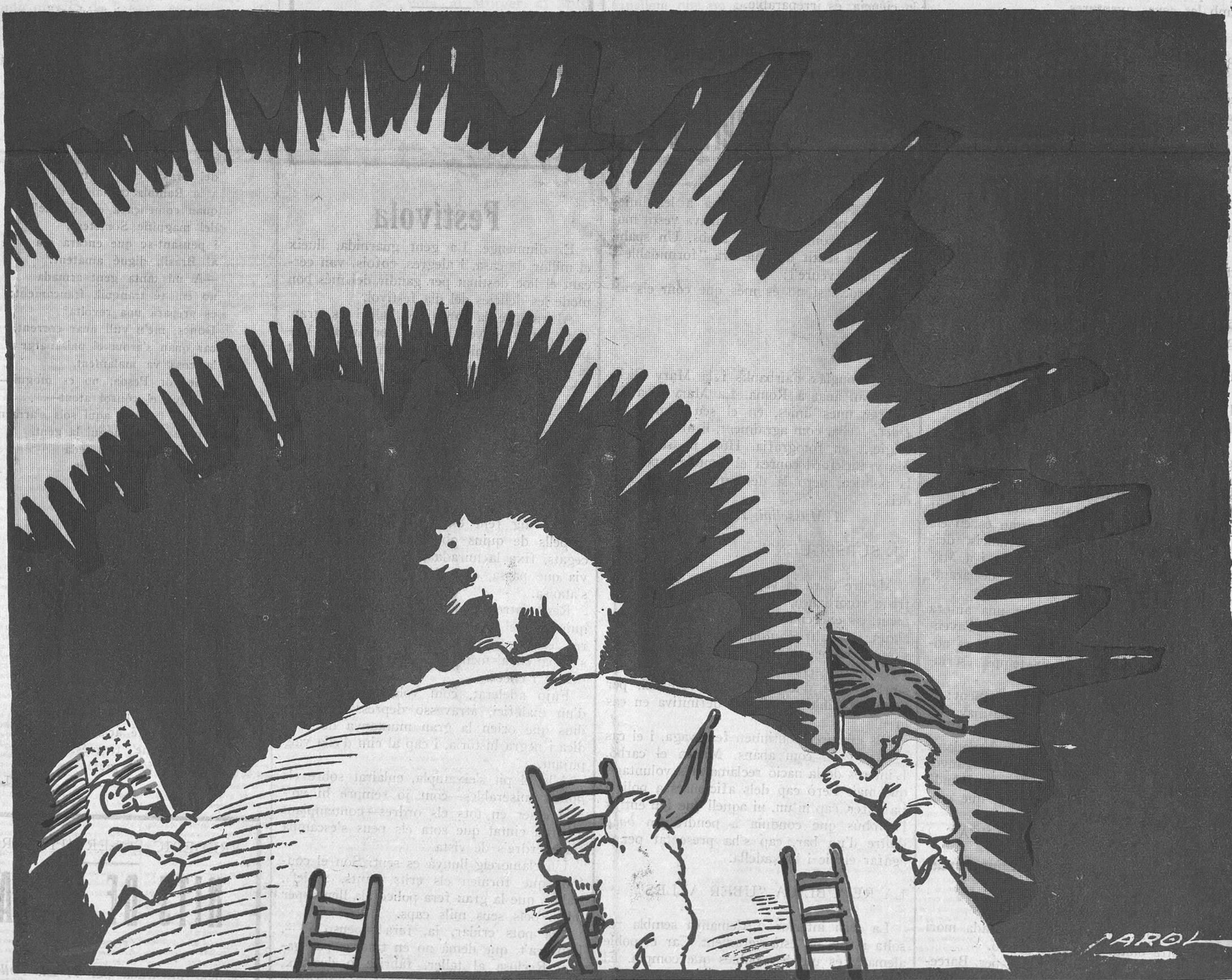
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBScripció

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'EXPEDICIÓ AL POL NORD

L'ós: Aquí ningú em fa la competència, aquí l'únic rei sóc jo!

La Festa de la Flor

A Madrid ha tingut ja lloc la petita exhibició mundana, que anomenem Festa de la Flor.

Dames i damiselles, magnificament habillades, han anat per places i carrers, amb una flor a la mà, demanant pels pobres malalts del pit.

No se'n curaran gaires amb aquesta almoia, amb el producte d'aquesta capta.

Però la intenció no és menys meritòria, no és menys d'agrair. Parlem en serio, encara que no ho sembli.

Els tics, el mateix es diverteixen quan el poble plora, que quan riu.

Si s'han de divertir igual els felics de la terra, val més que ho facin a benefici dels pobres.

Els que han perdut la salut en el treball, els morts de gana eterns, s'estimarien més que es tingües respecte per les seves dolències.

Però, això fóra demanar massa.

Els fan caritat. Què més volen?

Som al bell mig de la Primavera, al temps de les flors, en ple esplet de joventut de la natura.

Els que tenen auto, torra a fora i roba per estrenar, es podrien dedicar a preparar l'estiuig, a lluir, a córrer amb un quaranta cavalls per aqueixes carreteres.

I en lloc de deixar-se temptar per aquestes vanitats, pensen en els pobres, pensen en els tisics, en els que no tenen pa ni llar.

Veritablement, els de dalt no són tan dolents com males llengües diuen.

No s'han acabat tampoc els bons sentiments, la caritat cristiana, com es lleix molt sovint.

Aquestes senyores, que demanen pels tuberculosos, mereixen la creu de Beneficència.

No donar-les-hi, no recompensar-les pel bé que ens fan, fóra una ingratisud.

Mme. 'Jordi Sand'

França celebra aquest any i aquest mes el cinquantesimi de la mort de Lucila Aurora Dupin, baronessa de Dudevant, més coneguda, únicament coneguda a la república de les lletres pel seudònim de "Jordi Sand", que "popularitzà amb les seves novelles i amb les seves aventures.

Mme. "Jordi Sand"!

Som lluny dels dies en què llegíem a la Biblioteca Arús "Valentina" i "Indiana".

La nostra ànima ha perdut la seva innocència i el nostre gust, al deprimir-se un xic, s'ha tornat una mica exigent.

Si Mme. "Jordi Sand", però, no ens fa ja el pes com escriptora, com a dona l'estímem encara, li servem tots els respects.

No sols de pa viu l'home i de literatura els literats.

Fer obra d'art en els llibres, amb la ploma a la mà, no és pas menyspreable.

Però, donar exemple de bellesa i de grandesa moral, treballar com una obra d'art la pròpia vida, és tasca molt superior.

Mme. "Jordi Sand" fou certament una autora de mèrit. Però, va ésser encara més gran amadora.

Va ésser una dona intelligent i valenta, una dona lliure.

Amb el mateix delit amb què conreà les lletres, es dedicà a estimar i a viatjar i a fruitir i a viure.

Amb la mateixa passió amb què amanya-gà als herois de les seves novelles, estreny en els seus braços, contra el seu pit, als homes i a les celebratats del seu temps.

I si gran fou en els seus somnis, adorant la natura i les utopies, més gran és en els seus gestes, trepitjant els prejudicis, deixant al seu marit i anant a Itàlia i a Majorca amb l'Alfred de Musset, declarant-se als que l'agradaven.

Mme. "Jordi Sand" no era una autora platonica de novelles, una inventora d'aventures imaginàries i extraordinàries. Les novelles ella volgué, al mateix temps, escriure-les i viure-les.

El romanticisme no el veia solament: el sentia, el traduïa en actes, el plasmava en fets.

El romanticisme no va ésser per madame Dudevant un rictus històric, una ganyota literària. Va ésser quelcom que abrandà el seu cor, que li cremà la sang, que omplí la seva vida.

ANGEL SAMBLANCAT.

En Turró és mort

El dissabte de la setmana passada morí a la nostra ciutat el doctor Turró.

La dolorosa nova s'estengué per Barcelona en un instant i produí impressió fonciosa en els nombrosos admiradors i amics de l'eminent biòleg i en tots els estaments socials.

al costat de l'oficial de la República. I el pavelló comercial és l'antiga bandera de l'imperi! Els comunistes desfilaren a Berlín, just en els dies en què Marx refeia el ministeri Luther, com per exhibir les forces a oposar a un cop d'Estat. Les dretes alemanyes mobilitzaren també, més tot ha restat calmat. Car entre la una i l'altra banda, el poble alemany compta. I no es decideix per cap partit. Qui sap! Potser hi caldrà una altra catàstrofe com la de la guerra per a somoure's. Car, ara per ara, la República alemanya és ben *über alles*, més inconscientment.

POLITICA COLONIAL

El senyor Jouvenel, governador francès a Síria, acaba de proclamar la República del Líban. Després d'un any de guerra i després d'haver alternat l'acció militar i l'acció civil, hom ha tingut que resoldre l'afacer de la manera dolça. Mes ara, ve una altra qüestió més greu: els socialistes francesos demanen que s'abandoni l'afacer de Síria i que es passi altre cop a la Societat de Nacions.

Sort que, quan el cas es plantagi, els socialistes francesos seran minoria, com sempre. Car, altrem, veuriem la cara del senyor Mussolini alcar-se contra els que pretendien posar-li els peus. Fora de la Itàlia no hi ha cap més nació que pugui alçar-se amb pretensions colonials. Es l'opinió d'en Mussolini. Sort, però, que el món no es redueix a la Illes de terra d'Itàlia, ni tots els homes del món es semblen a Mussolini.

Sort que, quan el cas es plantagi, els socialistes francesos seran minoria, com sempre. Car, altrem, veuriem la cara del senyor Mussolini alcar-se contra els que pretendien posar-li els peus. Fora de la Itàlia no hi ha cap més nació que pugui alçar-se amb pretensions colonials. Es l'opinió d'en Mussolini. Sort, però, que el món no es redueix a la Illes de terra d'Itàlia, ni tots els homes del món es semblen a Mussolini.

FREDERIC SOLER "PITARRA"

Dotzena de fraie

Tretze contes, il·lustrats per M. Moliné

Ptes. 2'50

Festivola

Es diumenge. La gent guarnida, llueix el millor de casa, i alegres, cofois, van cercant el lloc destinat per gaudir del més bon mode les delícies del dia festiu.

Al rompre la tarda, el bullici és gran. Com raïms es veu la gent per arreu. Atapeits van els vehicles de tota mena destriant el gran formiguer humà i conduint-lo a pilots cap a llurs cases d'esbarjo: teatres, places de braus, camps de futbol, parcs, port, etcètera. Mils caps amb cares rialleres els omplen.

Ningú pensa res. Tothom riu. Visca l'alegria!

Amb el cap cot i les mans creuades al darrera, vaig fent esses per lliurar-me dels tropells de quins oblidant-ho tot, van encegats, fixa la mirada al número del tramvia que passa, o la lletra de l'autobús que s'atansa.

Res m'atreu. Sol i pensatiu vaig rumiant qui serà el recó més isolat per deixar lliures els pensaments que, atropelladament, s'empaiten al meu cervell, posant-me el cap pesant i encès.

Fujo adelerat, com volgunt-me lliurar d'un malefici, travessó depressa els jardins que orlen la gran muntanya de fatídica i negra història, i cap al cim d'ella vaig pujant.

Allí, el pit s'eixampla, enlairat sobre els homes miserables—com jo sempre hi voldria ésser en tots els ordres—contemplant la gran ciutat que sota els peus s'escampa fins perdre's de vista.

Un clamoreig llunyà es sent. Són el conjunt que formen els crits, cants, xiulets, rialles, que la gran fera policèfala llença per mitjà dels seus mils caps.

"Ja pots cridar, ja, fera!—penso jo—. Esbraya't, que demà no en tindràs pas ganxes. Reclosa al taller, fàbrica o despatx, fruiran joiosos del teu silenci els aturmentats avui pel vostre escàndol."

JOSEP ROCHE.

MATANT EL TEMPS

Sols perquè un plet ha guanyat al Suprem, obsequiat ha sigut amb un vermut en Lerroux, gran advocat, que a Barcelona ha vingut en viatge d'amistat; i l'home, és clar, ha enraonat... Qui gemega ja ha rebut.

L'Ajuntament de Sabadell l'ha renovat d'una plomada; què haurà passat, vatuall!

a Sabadell?

Ara és triat, ara és novell l'Ajuntament altra vegada tornarà a caure de clatell. l'Ajuntament de Sabadell?

Al bon baró de Viver, com és tot un cavaller, i sovint a peu anava, una euga li han regalat, maca i digna de veritat d'un genet dels de sang blava. Ara jo, si d'ell sigués, ja no voldria anar més amb l'auto de l'Alcaldia; muntaria amunt i avall i fins a dalt de cavall les sessions presidiria.

No val a espantar-se. el cor fort, minyons, no sabeu a quant puja en zeros rodons el terrible déficit de tots els cantons que té Barcelona en "obligacions" i "bonos" i "cédules" i demés "acciones"? Valor! Pit i fora! "Cinc cents milions"... no de "marcs", de "peles". "arriba" cartrons!

Don Epitaci Peso, que és l'il·lustre ex president del Brasil, crec es trobava a la Rambla casualment, quan començava el "desfile" del magnífic Sotomayor, i pensant-se que encara era al Brasil, digué amatent: —A mi tanta gent armada no em té tranquil, francament; es prepara una revolta? Doncs, me'n vull anar corrent, car quan s'arma el paisanatge la cosa va malament.

—Senyor Peso, no es mogui— digué el cònsol atent—, que els paisans aquí sols s'armen perquè no es mogui la gent, i marxi com una seda la cosa tranquilament.

Beneït Sant Antoni, Sant miraculós, jo us demanaria un miracle gros; no que em porteu feina, que en tinc més que vull; ni que em doneu solta, que no em manca un bull; no que d'una rifa la sort m'inclineu, oh, sant dels miracles, vós ja m'enteneu! Porto un nus a dintre que em té aclarat; si vós me'l treguereu, us en fóra grat!

FLOK.

FREDERIC SOLER "PITARRA"

NITS DE LLUNA

(POESIES)

Edició il·lustrada per J. Ll. Pellicer Ptes. 2'50

DIBUIXOS DE PARIS

La decadència de l'amor

L'amor és quelcom d'herent i indispensable en l'existència de "París", del París així: entrecamat en l'expressió escrita i idealitzat en la realitat irreal del pensament dels que l'imaginen.

A París li ha calgut, en tot temps, les impietositats de l'amor per a ésser verament "París". Sense això, la seva categoria mítica no hauria pas depassat la de qualsevol altra capital. Murger i Musset, i Baudelaiре i Verlaine han portat al ver Parnàs la realitat de l'amor a París.

Mes la guerra ha passat per sobre els trofeus de l'amor parnàsic de París: evolució vers el terreny de la dèria.

Es quelcom que desplaç no veure ja vitriolar a ningú en ple metro. Abans, el vitriol era l'aliat de l'amor, de l'amor femení, naturalment! Car l'amor femení era uniforme i unilateral: apassionament. El segle XIX li deixà la idea de la propietat triomfant. I la idea de repartiment de la joia amorosa, entre altra persona que l'eleigida o acceptada, desplaçava violentment la por femenina de l'aliança.

Cal dir, però, que en Mantegazza res té que veure en aquesta psico-funció de l'amor parisenc: és autodidàctica. París és l'artista del seu amor, i fins l'exportador i tot, i això sense treure el pòs de la història.

L'amor parisenc era una Idea, així amb lletra majúscula, durant tot el segle passat: I tothom realitzava la idea! Car amb amor és facilíssima realitzar-la: sòls cal un xic d'imaginació. I l'element femení no n'és pas mancat, i menys a París. I quan fallava l'Ideal de carn i ossos—tan fàcil de trobar amb qüestió de l'amor que exigeix les realitats més peremptòries com a base!—la mística impulsió de la idea feia preparar un flascó d'àcid clorhídric. Car l'amor parisenc es troba concentrat des de tots els temps, en quatre mots: domeny de si mateix. Res més ultràtic ni més bell per a obrir

camí vers la recerca de la joia total. Mes el cos no és pas fet amb mires dionisianques: erro de base.

Per això avui l'amor ha decaigut. Pot dir-se que cada barri de París té la seva concepció de l'amor. I l'amor en general, tal com el comerç, l'agricultura i l'exèrcit, s'ha seriat metòdicament. No hi ha dubte que el temps és un bon metodologista per a totes les inclinacions.

Mes hi ha un buit immens per al que està animat de bones intencions envers l'espectacle que ofereix la natura humana... Es per això que el romanticisme ha fet a tots.

Car quan un hom veu una parella, a Montmartre o a Montparnasse, no pensa pas a l'avenir d'ambdós. En aquests barris l'amor dura una nit, dues, o bé, a tot allargar, una setmana. La vibració s'imposa.

I fora d'aquests barris, l'amor és encara més trist: és una barreja d'Ideal i necessitat, anivellat sempre a la concepció del moment.

Encara hi ha, però, "revolveritzacions" per amor. Car el revòlver és una arma útil en temps de pau i en temps de guerra. Mes els cassos són rars: persones que la seva mentalitat ha estat tancada dins del segle XIX. Car la resta ha arreconat el vitriol d'un gest olímpic i s'ha tornat individualista a tot fer.

I del vell París de la real llegenda sols resta intacte l'exemplar de la més pintoresca fauna d'en Balzac: el senador. Car el senador, tant a França com arreu del món, és una persona d'un vetustisme perfecte i acabat i li cal excitants afrodisiacs maculables...

Avui, tot són extorsions en les dones de París, extorsions de cos: el fox-blues, el charleston... I aquests balls són un perenne adéu, amb cada nota, al Murger, al Musset i a totes les persones del reialme de la Idea sobre la terra.

El realisme d'avui, que algú diu excessiu, ha posat l'amor enllà de la bellesa mítica. I és un fet tan evident, que ningú pot qualificar-lo. Es el procés de París. Car da-

vant dels excitants megalomaniàtics de l'aviació, de la telefonia sense fil, dels vencadors de totes menes, les noies de París no troben altra solució pràctica que imitar els dibuixos de "La Vie Parisienne".

ANTONI PENA.

La tasca d'uns obrers

A la barriada de Santa Eulàlia de Vilapiscina, existeix un estol d'obrers que molts anys enllà crearen una mutualitat nomenada "L'Estrella".

Havent vist centenars de famílies que han anat a edificar llurs casallos a aquell indret de Sant Andreu, que la tasca dels homes que regenten "L'Estrella" era digníssima i honorable, han engruixit tant i tant la llista de socis, que l'actual Junta, composta d'elements tots netament obrers, s'han vist obligats a adquirir uns terrenys, on s'hi edificarà un elegant teatre, biblioteca, sala-café i billars, i dotant l'estatge amb tot el que sia millorament i cultura, cosa ben necessària en un districte que cada dia va en constant pujança.

Per altra banda, hi ha el propòsit de què quan el local sia acabat, hom celebri festes teatrals, invitant-hi als autors; donar vellades literàries i musicals per elements coneguts. I també en l'ideal d'aquests homes entusiastes hi batega el desig, l'interès de què oradors i homes intel·lectuals hi donquin conferències científiques.

Nosaltres, que hem vist els plànols i oït els projectes d'aquests homens i ardits treballadors, els encoratgem de tot cor per a què no defalleixin i tiri avant tan important millora a Santa Eulàlia, lloc on fins ara hi ha predominat coi insubstancial i la capelleta que no porta a cap fi pòsit ni pràctic.

Que sien els socis obrers de "L'Estrella" els que facin d'estel clar, sense boira ni taca...

Avant! Avant, decidits obrers!!!

E. G. C.

El viatge d'en Lerroux

Al teatre de la Casa del Poble li fou dedicat o ofert, diumenge, a Lerroux, el "lunch" que l'havien preparat els seus amics i correligionaris de Barcelona.

El teatre ens han assegurat que era ple. Hi havia, sembla, alguns jaqués i molta americana de preu.

El discurs del "caudillo", que la censura no ens ha deixat coneixer sencer, va ésser més eloquent que radical.

Un himne, un "canto" a la independència del Tribunal Suprem, quatre fàstics de la vella política i els motius patriòtics de sempre.

En Lerroux s'ha revelat com un bon advocat, és quasi tan gran advocat com polític, i té un excellent pervenir entre les classes mitges.

Si amb elles pot fer la revolució, que no ha pogut o sabut fer amb el poble, nosaltres encantats.

A Anglaterra sembla que encara dura el conflicte de les mines de carbó, més ben dit, dels minaires.

Encara els hi regateixen una misèria amb aquests pobres homes que es passen tot el dia enterrats sota terra, exposats a ésser víctimes de l'explosió del grisú?

Que facin un canvi de feina els directors iaccionistes de les mines amb els obrers.

Ja sabran el que és bo!

Fa pocs dies s'ha establert una línia aèria, entre París i Berlín, i vice-versa.

Es diu que els aeroplans simbolitzen els coloms de la pau.

Per la nostra part que durin forces anys!

•

MODAS

UN TROS DE PAPER.

unich lo mateix per los que viuen en lo incipient enaucho, que per los que des que nasquen han habitat en lo Pa-
re y en lo Pla de Palau Sempre la Rambla, com lo de Espaуa, conensa per eclesiasticis y scala ab soldats.

X.

A DOS PRESUMITS.

ce el patrull lo glòria de la reina de Bellugosa varà dir que se li estiga.

Soneto.

Nans ridiculs, que no moen de àflets
A qui sempre ha mimat la fama històrica,
Quant de sa tomba encar la llum foscorosa
Gloriosa brilla entre 'ls mes grans planxes;

No cap lo geni en clocas tan estrelles:

Prenent com resposta categorica:

Puig sou, plena de Gramàtica y Retòrica,

Bons mestres de minyons, dolents poesias;

Qu'he li it que un de vosaltres no comprensi

Que en mitj del cel de gloria que 'l cubria

No es tan 'n uol que vostre ull sorprengui

Que li fa, si s'lop que no desprecs,

Encara que algun cop lo Sol l'ofenguí

Ha sigut sempre 'l Sol, lo rey del dia?

cato de l' "Elixir d'amore" Es clar: qui va ab un coix, al cap de l'any... ja se sap.

En quan a lo cant, totes las parts ho dressass pron bе; de manera que lo caricato, podria establecer lo finger la veu quan en l' ultim acte estropon a la seva senyora; perque això de posar una disfressa sobre un altre, es no i'nir compassió de la música, que ple ofegar de calor, sobre tot en aquell temps que 'n fa per vèndre.

Venient com també va tutu en masclera?

La orquestra y los corsos diuen: no senyor; ja que tot es dressass, nosaltres no, y toca y cantin sense disfressa. Fan be jo 'ls albo lo gust.

La musica, ns agrada; en general bastant nova, y bin dalgunes pessas que respiran esponencial, ajust, etc.,

y totes aquelles cosas que acostuman a dir los diaris.

PAU BENEDÉS.

UN DIA DE PEGA.

Hi ha dies que mes valdrà no aixecarre. Pero com la pega, sempre es pega, també hi haurà dies que se aixeca si's plus per forsa. Així se passa a mi lo diumenge ultim, diumenge que com un poema de èpics destitua conservar en la memòria tota ma vida.

Figuerou que eran les onces del matí i dormia encara més ensoñ que un soch.

Tot de plegat un estrany espanyol, una brusca impulsió i uns punxagudissims dolors me obligan a unir lo interrupcion fil de les ideas del dissape.

Y ab les ulls del enteniment y de la cara mes oberts que la butaca de un predicator, jo veig un gran esquiu en la tа de del carre y vaig palparme en la clesta un bon... ¡Mare de Deu, quin bon!

Y comprendug que la Cafetera, la meva despesera, no se habia fel carèch de un descas que amenassava ruina.

Y comprendug també que las ruines cansudas de amenaçass, habian passat a via de fel.

Y que 'l fet consistia en una caiguda.

Crido, ningú 'm respond y maleixio mon aisament

Y la pega que presidia ja a mos coles me envia una com pauvra

mes onix que 'n le mes que tres, y amar ab amor se paga.

Que tots van dressass; es mes clar que un del dia, lo carriego porta lo trafo del carnestolles del Born, y tots los altres portan la seva disfressa menor lo barilone. Pero aquet, que es mirec il·lucir se 'l unich sense dressass, fa veure que no sap portar lo seu vestit propi de moro, y quasi sembla que donaria quatre duros per no tenir brasos ni camis. Lo carnestolles del Born y tots, creyen que es ver que lo barilone no sap portar lo vestit, se 'n van corrèt a casa de la Pelegrosa, llogan dos irages del tot igual a 'l d' aquet, y en l' ultim acte vèrtex aquet fui mors idèntic al altre, menys en lo color de la barba; y una d'os: 'o no sabea portar lo vestit, d' saber escarmenti al barilone. Ja 'l tenim tota en masclera.

Veniam ar com es tots dressass. La decoració del primer acte es un casal desfet de cuines que volerdirà que allí es una cuina si 'l liberto lo digues que es un casal.

Així de vendre lo libro, es un perjudici perquè n'hi ha juntina gracia té saber que allí no es cap cuina! La decoració del segon acte va tirar una disfressa molt incomoda, perquè son dugas salas desfessadas ab un sol sostre desfessat de cel, com si diguissim dos mors ab un sol turball.

Sens des la sala de la esquerda coneix la incoòmidat que està sufrint, prem un assentiu en la central, y sen va, ala, ala, ala..., cap a casa de un senyor de Damasco, tota sola. Allí lo barilone lo perdisse la seva sala turca y aquesta es la disfressa de la decoració del tercer acte. Del quart contécti se va dressass, que serveix de local de màscares.

Venjan si pot arribar a mes la mania de dressass fol

en questa època, quèt' alberg del duotino de tip y tenor del acte segon, va vestit d'allegre del duo de lezor y car-

ca. En la primera hi havia una Nitre de vint duros que m'enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

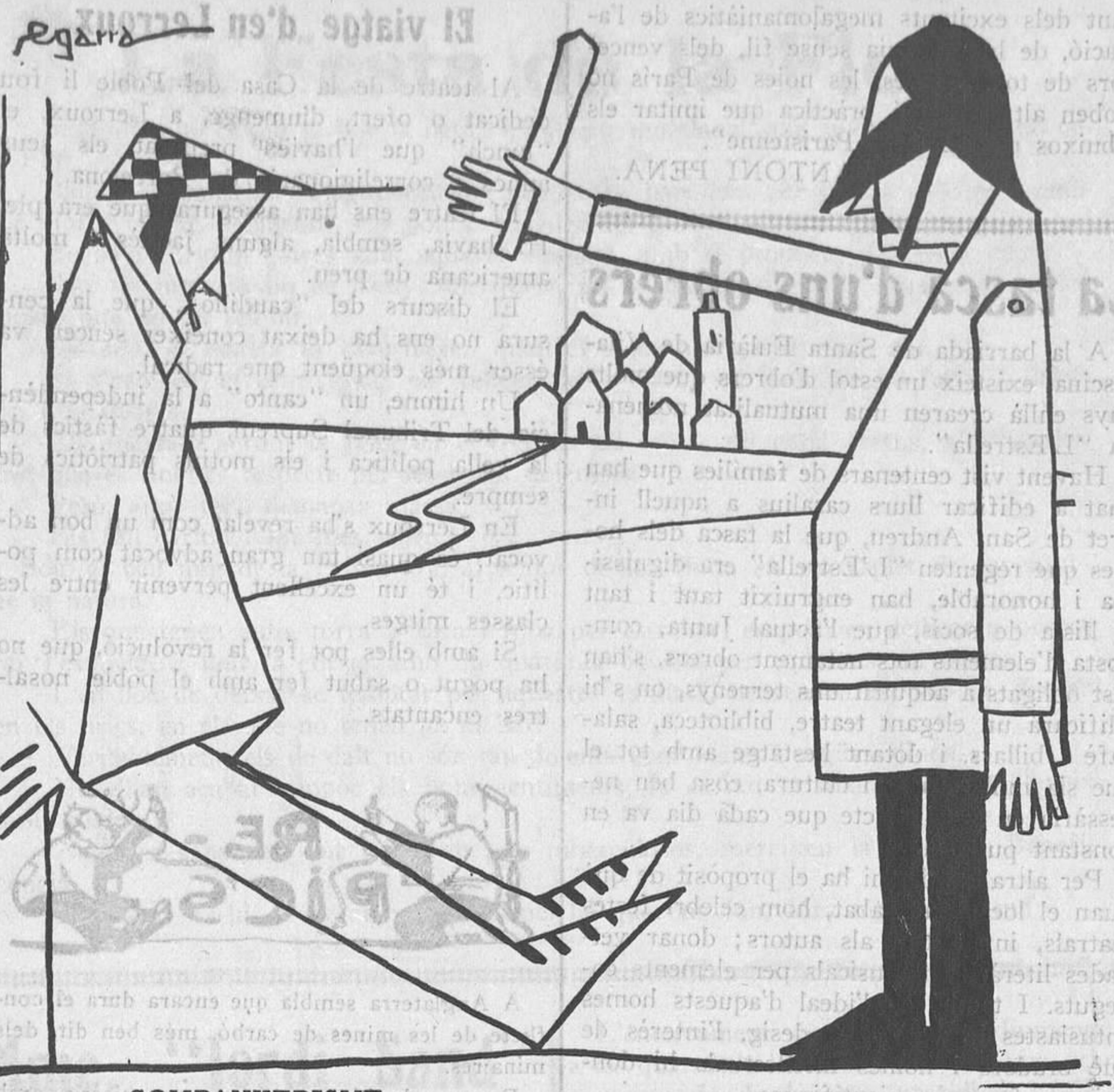
enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los Campa-

El primer dia hi havia una Nitre de vint duros que m'

enviava per fer algunos encendres. En la segona molts ro-

mans y una cua per aquella mateixa nit en los

COMPANYERISME

—Sí, home! Tots dos som del gremi. Vostè, urbano, fa córrer autos, i jo faig córrer rellotges!

Nord Amèrica construirà amb cinc anys mil vuitcents aeroplans.

Si aquests aparells serveixen per a lligar l'amistat amb les nacions, la nostra felicitació està amb ells; pel contrari, si són construïts amb mires a una altra guerra, els hi enviem la més energètica protesta.

Que es recordin del que va ésser el seu president Wilson.

Llegim en un diari:

“Abd-el-Krim en Tazza.”

Suposem que aquesta Tazza no serà de portcellana.

Lo que feya la prova ja deya antes, aquesta moneda farà

atzò, aquesta farà allò, però se va acabar la funció sense que quedaran convençuts, perquè nosaltres sabem si les monedes que els donaven per falses o bones ho eran realment. Ja nosaltres deixarem tocar per si volen que la digui la veritat, ni hi entremos gran cosa y axis es que moltes de les quals que van donar per falses les hauríam prenades.

A Nova York es va implantar la “llei seca”, degut a les víctimes que causava l’alcohol.

Si comptem les víctimes que hi hagut entre els contrabandistes i policies, trobarem que en-

EL DISTRET (que canvia el raspall pel mirall).

—Dimoni, que pelut estic, avui! M’hauré d’afaitar!

cara és més cara la medicina que la malaltia. Nosaltres votem per la “llei mullada”.

»

S’ha inaugurat el Metropolità Transversal. Material bo i preus barats.

Més val així. Es veu que la direcció de dita empresa ha tingut en compte que ha de viure del públic, i al públic hi ha que servir-lo bé. Les coses ben fetes sempre van bé.

»

També sembla que a Portugal hi ha hagut un cop d’Estat fet pels militars.

Però diuen que no és el mateix ésser militar que militarista.

Ja veurem com acaba.

L’altre dia l’alcalde de Madrid va multar a un capellà, que feia de “galeno” sense haver cursat la carrera de medicina.

Competències a aquesta hora?

No, home, no!

Ja ens ho deia un gitano: “Els metges ens ajuden a viure, i els capellans a morir; mal per mal, ens estimem més viure.”

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imprenta LA CAMPANA i L’ESQUELLA
Olm, 8 :: Ciutat

4 UN TROS DE PAPER.

Era la matinada del dia següent rebo una carta. Era un passaport que à instància de la família m’ enviava lo meu amor.

En vintiquatre horas no mes ho havia perdut tot: glos, amor, y diners!

Cada hui la pèga per lo que la pèga.

A mi ‘m pèga per la pèga!!!

L’ingrés.

LO LLENGUATGE DE LAS FLORS.

Sentí dins una gloriola

del jardí de ca’ meu avi,

volgut per una posada,

per més què de ser poeta

Deu m’ diu que m’alabi,

Contempla’to las flors

que en lo meu entorn s’absalan,

y vogüi fer un esforç

per saber lo que allavors

aquelles flors encanabonan.

Si poeta, si l’amtant

de las plantas sent’ parlars,

yo’ puch sentir altre tan?

’servirix per un botavani

haber anat per las aules?

Qu’én diuhen las clavelines

que ab’ oberts clavelles me miran?

gros, las penions purpurinas?

gros, las rosas, que entre espines,

per veurem, son coll’estrans?

Qu’én vol dir groga givesta

ab la fragància que escamps,

si ha passat la teva festa;

si de ta feina estàs lista,

sens’ gegants, sens’ trampas?

Qu’én parla tu, passionera,

que per canys t’entrellas?

tu, hermosa carabassera,

que com coqueta, severa,

m’ofereix carabasseras?

Qu’én diu tu, malva d’olor,

que les fulles esparxes?

Qu’én de què, plàst, t’esclemas

turi, que es lo sàrdur

estas prenen bany de canya?

Qu’én vols dir, boscosa viva,

que t’consumo per parlar?

gros, cridas, canella, sola,

seus brancs? i’ desconsola

que ningú i’ vinguda a olorar?

Capt signany! tantas preguntes

per saber la flor que diu!

Les can, i’ no ho barrentas?

Qu’én mes diuhen totas juntes;

—Ja hem arribat al estiu.

Pau Bunteras.

BALANSA HIDROSTÀTICA.

I.

Venia qui farà uns vint dies que en la nostra redacció varem rebre una carta dirigida al director y redactors de *Un Tros de Pape*, convidantos als molt molts a presentar les proves de una balanza anomenada hidroestàtica.

En la carta no dien que ab la tal balanza podia distingir-se ab seguritat una moneda bona ó de ley, de una moneda falsa ó del Papel.

La prova havia de tenir lloc en la fonda de Catalunya.

Era un dia desfeta: no teniam gaire feyna, y com ja-habíam avisat en el número 6, que los redactors de *Un Tros de Pape* eran deu, hi varem asseis tots menos tres.

Havia una pila de gent.

Treben la balanza, hi posaren monedes, las unes ana-

bant fins al cul de un vas ple de so’ que, que hi havia-

assota, n’hi havia que se quedaban à mitj camí, y las altres

anabans fins a dalt de tot.

Lo que feya la prova ja deya antes, aquesta moneda farà

atzò, aquesta farà allò, però se va acabar la funció sense

que quedaven convençuts, perquè nosaltres sabem si les

monedes que els donaven per falses o bones ho eran real-

ment. Ja nosaltres deixarem tocar per si volen que la di-

gui la veritat, ni hi entremos gran cosa y axis es que mol-

tes de les quals que van donar per falses les hauríam pren-

ades.

Acabava la prova nos deu entrat en un saló sobre lo

que havia una taula para y vulgas ó no vulgas nos hi varen

fer seure, no servintos per rès allò de Fugi d’ aquí, pol ca-

ller, per si no ho es, ab una deixa de falsa mes.

Però diuen que no és el mateix ésser militar que mi-

litaria.

Tot’s nosaltres ja habíam esmorzat, però varem servir

los medis perquè ningú ho conegués.

L’empreràs va ser de cal ample. Hasta Champagne y tot.

Acabà el que va haber brindis, y naturalment los acrables

varen se en català.

L’endemà los demés periódics van possar l’ invent à

les estrelles, pero nosaltres que no ho varem entendre

lo varem resoldre no dirà res. Axis ho varem fer.

II.

Al cobrar, à principis d’ aquell mes los illoguers de la

caseta que tinc al carrer de les Molas, un dels illoguers me

va encarregar una moneda de vuit duros falsa. Tan falsa que

sembla que l’habian retallat d’ algú cul de llumenera.

Al cobrar feia bona cara, però portantla a la butxaca se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

n’hi va anar la mica d’ or que tensa se’

La porta del Cementiri estava encara oberta.

Si hagués estat tancada, lo Chato no hi hauria entrat.

Ja ’l tenim à dins del Cementiri.

Una de les escales que serveixen per los morts que no